INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR

CHARLOTTE LINK

Alleen rechercheur Kate Linville
kan deze ijskoude moordenaar stoppen

HUICHELAAR

XANDER THRILLER

PROLOOG

1998

Zijn jeugd eindigde op de dag dat zijn vader overleed. Niet dat hij dat zelf zo zag, maar hij had het andere mensen weleens over hem horen zeggen: 'Zijn jeugd eindigde op de dag dat zijn vader overleed. En vanaf dat moment ging het bergafwaarts met hem.'

Fout, had hij dan altijd gedacht. Dat was al eerder. Dat het allemaal voorbij was.

Namelijk toen zijn vader werd gearresteerd. Dat was wat zich diep in zijn herinnering had genesteld, een beeld dat hem nooit meer zou loslaten, hoe hij ook zijn best deed om het te laten verdringen door andere beelden.

Hij droeg het voor altijd bij zich, het trauma van dat moment. Alsof het een deel van hem was geworden. Als hij kinderen had gehad, zo dacht hij soms, dan zou hij het hun misschien genetisch hebben doorgegeven. Net zoals zijn haarkleur, de kleur van zijn ogen, zijn lengte… Zodat het trauma ook een deel van hen zou zijn geworden.

Maar gelukkig had hij geen kinderen en hij had ze ook nooit gewild, hij wilde een kind niet blootstellen aan de verschrikkingen van deze wereld. Een wereld waarin politiegeweld boven alles stond, waarin onschuldige mensen achter de tralies verdwenen, veroordeeld door een corrupt rechtsstelsel.

Nooit zou hij vergeten hoe hij op een nog donkere winterochtend was wakker geschrokken uit een diepe slaap. Toen er op de deur van het kleine appartement in Manchester werd gebonkt.

'Doe open! Politie!'

Secondelang dacht hij dat hij droomde. Het klonk als in de films die hij zo graag keek.

Hij deelde de kamer met zijn jongere halfbroertje. Nou ja, eigenlijk was het niet eens zijn halfbroer, het was de zoon van de vrouw met wie zijn vader op dat moment samenwoonde. Maar voor het eerst was er sprake van een soort familiegevoel en ook al zag hij de vriendin van zijn vader zeker niet als moeder, de jongen voelde toch als een soort broer. Vooral omdat hij hem aanbad, iets wat zijn ego natuurlijk streelde.

Zijn broertje tilde zijn hoofd op en staarde slaapdronken om zich heen. 'Wat gebeurt er?'

'Geen idee.'

Het gebonk en geroep werd luider.

Op de gang was nu zijn vader te horen. 'Ik kom al!

Blijkbaar had hij de voordeur geopend, want even later, sneller dan je je kon voorstellen, was de politie overal. In alle kamers: in de ouderslaapkamer, in de slaapkamer van de jongens, in de badkamer, in de keuken, in de woonkamer. Overal agenten, als een zwerm sprinkhanen die zich op het kleine appartement stortte.

Hij snapte niet wat er aan de hand was. Een agente overhandigde hem een paar kledingstukken en zei dat hij zich moest aankleden. De vriendin van zijn vader verscheen in de deuropening, in een spijkerbroek en nog bezig een trui over haar hoofd te trekken. Haar haren stonden alle kanten op, haar ogen leken nog half dicht te zitten.

'Wat gebeurt er?' hoorde hij zijn broertje weer vragen, maar blijkbaar wist niemand het antwoord of wilde niemand het hem geven.

Hij kleedde zich aan en liep de gang in. Daar wachtte hem een schokkend schouwspel: zijn vader in boxershort en T-shirt, die op zijn buik op de grond lag. Een politieagent knielde op zijn benen, trok zijn armen op zijn rug en sloeg hem in de boeien.

Een andere agent zei: 'U hebt het recht om te zwijgen, maar het kan uw verdediging schaden als u tijdens een verhoor iets niet vermeldt waarop u zich later in de rechtbank wilt beroepen. Alles wat u zegt, kan tegen u worden gebruikt.'

Wat? Hij dacht dat hij droomde. Ze arresteerden zijn vader.

'Papa!' gilde hij. De schreeuw galmde in zijn oren als die van een gewond dier.

De agenten tilden zijn vader overeind. Hij droeg geen schoenen.

Wilden ze hem zo mee naar buiten nemen, de kou in?

Iemand kwam met een broek en sokken de slaapkamer uit. Zijn vader kon ze, met die handboeien om, niet zelf aantrekken, dus hielpen ze hem.

'Papa!' riep hij nog een keer.

Eindelijk keek zijn vader hem aan. 'Ik ben onschuldig,' zei hij. 'Maak je geen zorgen.'

De daaropvolgende dagen en weken waren één grote nachtmerrie geweest. Ze hadden het appartement meteen moeten verlaten, hadden niets mogen meenemen. Ze konden terecht bij een vriend van zijn vader, wiens vrouw van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat klaagde over de ongenode gasten. Zijn vader zat in voorlopige hechtenis. Al snel wist iedereen in de buurt waarvan hij werd beschuldigd: hij zou een jonge liftster hebben meegenomen en op een afgelegen parkeerplaats seksueel hebben misbruikt en vervolgens vermoord.

Een drieëntwintigjarige vrouw.

Het bewijs tegen hem zou overweldigend zijn. Vanwege vlucht- en collusiegevaar moest hij tot aan de terechtzitting in de gevangenis blijven. Al in de week na zijn arrestatie verklaarde zijn vriendin dat ze niets meer te maken wilde hebben met dat monster, waarna ze er samen met haar zoon vandoor ging. Wat in haar geval betekende: op zoek naar een nieuwe man die haar leven kon financieren.

Zelf kwam hij uiteindelijk terecht bij familie in Wales, bij de zus van zijn vader en haar man, die er allebei geen twijfel over lieten bestaan dat ze totaal niet zaten te wachten op zijn aanwezigheid. Hij was dertien. Hij zou hun nog heel wat problemen geven voordat hij meerderjarig was, vreesden ze.

Zijn vader werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, die hij moest uitzitten in de HM Prison Manchester, een zwaarbeveiligde gevangenis voor mannen, categorie A. Het bewijs tegen hem werd als onomstotelijk gezien, niet in de laatste plaats dankzij DNA-sporen, zowel die van de jonge vrouw in zijn auto als die van hemzelf op het slachtoffer.

Toch bleef hij volhouden dat hij onschuldig was.

De enige die hem geloofde was zijn zoon.

Drie maanden na de veroordeling sneed zijn vader in zijn cel met

een scheermesje zijn polsen door. Toen de bewakers hem vonden was hij al dood. Hoe hij aan het mesje was gekomen bleef een raadsel. En hoewel er een uitgebreid onderzoek werd ingesteld, leverde dat uiteindelijk niets op.

Zijn vader was dood.

Een slachtoffer van het rechtssysteem.

En zelfs nu nog beweerde iedereen dat hij het had gedaan. Dat hij die jonge vrouw had vermoord.

Zijn tante had hem op een dag kil aangekeken en gezegd: 'Jij bent de enige idioot die hij kon laten geloven dat hij onschuldig was. Ze hebben zijn sperma gevonden in en op die vrouw. Kun je me uitleggen hoe dat daar terecht is gekomen, als hij er niets mee te maken had?'

'Ze heeft hem verleid,' antwoordde hij.

'Aha. En dat hij haar daarna vermoordde, hoorde ook bij het plan?'

Natuurlijk was er ergens iets misgegaan. Maar of dat nou de schuld was van zijn vader?

Hij begon twee soorten mensen op deze wereld te haten: politieagenten en alles wat deel uitmaakte van de rechterlijke macht. En vrouwen.

Hij merkte dat de haat hem hielp. Dat die bestond uit omgevormde pijn. De pijn veranderde in haat. Met die haat kon hij veel beter leven dan met de pijn.

Anders zou hij niet eens terecht zijn gekomen in de situatie waarin hij nu was beland. Een krankzinnige toestand, maar hij was ervan overtuigd dat hij het allemaal in de hand had. Hij was niet meer die dertienjarige jongen die ze in de vroege ochtend van zijn bed hadden gelicht en die had moeten toekijken hoe zijn vader werd gearresteerd. Hij was een volwassen man en híj speelde nu met hén.

De politie zou achter hem aan komen, maar ze zouden geen idee hebben waar hij zat, zouden het niet voor elkaar krijgen om de puzzelstukjes op hun plek te leggen, en hij zou hen altijd minstens één stap voor zijn. Hij was al begonnen hun het leven zuur te maken, maar het zou nog even duren voordat ze de verbanden zouden zien.

Maar goed dat hij zo slim was. Zo geslepen.

Zo vervuld van haat.

En goed in het manipuleren van mensen. Dat vooral.

DEEL 1

Vrijdag 2 januari 2026

Om elf uur 's avonds begon Mariana Tremblay zich zorgen te maken om haar dochter, maar volgens Bertram stelde ze zich aan.

'Het is vrijdag. Ze is jong. Je zegt zelf altijd dat ze te serieus en zwaarmoedig is. Wees dus blij dat ze nu wat vaker iets onderneemt. Er is geen enkele reden tot zorg.'

'Maar we hebben geen idee wie die man is, met wie ze heeft afgesproken.' Als Mariana iets erg vond, dan was het wel dat Gillian aan online dating deed en telkens weer met mannennamen kwam waar Mariana geen gezicht bij kende of die ze überhaupt niet kon plaatsen. Denkbeeldige figuren op zoek naar een partner? Of alleen maar naar snelle seks? Misschien zaten er wel gekken tussen, gestoorde types, perverselingen, zedendelinquenten?

Bertram lachte als Mariana erover begon, maar zelf vond ze haar angsten helemaal niet zo vergezocht. Het internet was een grenzeloze, onoverzichtelijke wereld, waarin evenveel gevaren op de loer lagen als in het echte leven. Behalve dan dat het veel meer mogelijkheden bood om anoniem te blijven, om je te verschuilen achter valse namen, valse foto's, valse identiteiten.

Gillian was haar enige kind. Ze was bang dat haar iets zou overkomen.

Vanavond had ze afgesproken met een zekere Peter. Peter Mclean. Misschien heette hij echt zo, misschien ook niet. Gillian had hem leren kennen via een app (god, dacht Mariana, wat was dat vroeger toch heerlijk, toen je elkaar nog gewoon voor het eerst ontmoette bij gemeenschappelijke vrienden of tijdens een studentenfeest in een studentenhuis), en ze had haar een foto van hem laten zien. Peter

leek sympathiek, iets ouder dan Gillian, die tweeëntwintig was.

'Hoe oud is hij?' had Mariana wantrouwend gevraagd.

Gillian had gezucht. 'Zesentwintig. En heel volwassen en verstandig.'

'Hij beweért zesentwintig te zijn. Maar hij kan natuurlijk van alles beweren. En die foto kan ook van heel iemand anders zijn.'

Opnieuw had Gillian een diepe zucht geslaakt, wat zoveel betekende als: begin je nu alweer?

Voor de zoveelste keer die avond wierp Mariana een blik naar buiten. Het was een donkere winternacht, ongewoon koud voor januari aan de noordoostkust van Engeland. Overdag schommelde de temperatuur rond het vriespunt, 's nachts dook hij er nog een flink stuk onder. Het had zelfs stevig gesneeuwd. De wegen waren redelijk goed schoongemaakt, maar langs de randen en in de tuinen glinsterde de sneeuw in het licht van de straatlantaarns.

'Met steeds weer naar het raam lopen gaat ze echt niet sneller komen, hoor,' zei Bertram. Hij stond op van de bank en zette de tv uit. 'Ik ga naar bed. Kom je ook?'

'We hadden nooit moeten toestaan dat ze zou uitgaan met een man die wij helemaal niet kennen.'

Bertram lachte. 'Ze is tweeëntwintig. We kunnen haar niets meer verbieden!'

'De laatste, met wie ze een date had, kwam haar tenminste nog hier ophalen,' zei Mariana. 'Daar hebben we in elk geval nog een blik op kunnen werpen.'

Maar deze keer was Gillian alleen vertrokken naar haar afspraak met Peter in de Black & White, een populaire pub aan de haven.

'Waarom komt hij je niet thuis ophalen?' had Mariana gevraagd.

'Zijn auto is naar de garage,' had Gillian geïrriteerd geantwoord.

'Onze auto is ook kapot,' zei Mariana. De Ford Puma van het gezin had de laatste tijd problemen met starten. Voor aanstaande maandag stond er een afspraak bij de garage gepland.

'Maar hij rijdt nog wel. Kan ik hem meenemen? Mocht hij later weer niet willen starten, kan ik altijd een taxi bellen.'

Bertram had het goedgevonden. Want dat wilde hij toch ook niet: dat ze laat op de avond nog alleen met de bus zou gaan.

Mariana zag in dat het geen nut had om in de kamer te blijven ijsberen en zichzelf helemaal gek te maken. Ze zou ook gaan slapen. Uiteindelijk zou morgenochtend wel een vermoeide Gillian opduiken vanuit haar kamer, met verwarde haren en uitgelopen mascara, en zouden ze samen een kop koffie drinken in de keuken. Gillian zou vertellen over Peter die, zoals al die anderen ook, waarschijnlijk weer een sukkel was gebleken, maar wel stof opleverde voor vermakelijke verhalen…

Niets aan de hand.

Het was een ijzige, pikzwarte nacht. Een duisternis waarin haar sombere gedachten verborgen lagen. De beelden van haar overspannen fantasie.

Niets aan de hand.

Het lukte haar zowaar om in slaap te vallen en toen ze niet veel later wakker schrok, duurde het even voordat ze zich weer de angst herinnerde waarmee ze naar bed was gegaan. Maar toen kwam alles weer terug.

Was Gillian al thuis? En hoe laat was het inmiddels?

Ze kwam overeind. Naast haar lag Bertram diep en regelmatig te ademen.

Op zijn nachtkastje stond een wekkerradio met rood oplichtende display. Twintig minuten voor middernacht.

Waar was ze wakker van geworden?

Ze spitste haar oren. In de aangrenzende badkamer drupte de kraan. Het lukte Bertram maar niet om die te repareren. Er moest al eeuwig een loodgieter voor komen. Waarom was ze daar in vredesnaam nog niet achteraan gegaan?

Ik schuif altijd maar alles voor me uit, dacht ze. Het nieuwe jaar was net begonnen en een van haar goede voornemens was om de dingen wat voortvarender aan te pakken en af te handelen.

Meteen daarop vroeg ze zich af: waar lig ik nu toch weer over na te denken?

Het liefst was ze weer gaan liggen en in een diepe slaap gevallen, maar ze wist dat dat niet zou gebeuren. Haar hart bonkte, al haar zintuigen leken klaarwakker en op scherp te staan. Haar hele lichaam voelde als een geactiveerd alarmsysteem.

Waar was ze wakker van geworden?

Ze luisterde weer en meende ergens in huis zachte voetstappen te horen. Sloop daar iemand rond? Beneden in de keuken?

Gillian? De garage had een deur die rechtstreeks naar de keuken leidde, die ze vaak gebruikte. Waarschijnlijk was ze nu op zoek naar iets te eten.

Waarom voelde Mariana zich dan niet gerustgesteld? Zoals gewoonlijk. Ze was altijd al nerveus geweest als Gillian 's avonds de deur uit ging, wat niet vaak voorkwam, maar zodra ze terug was viel de spanning altijd meteen weer van haar af en kon ze daarna weer slapen als een dode.

Waar kwam het woord dode nu opeens vandaan?

En waarom liet haar innerlijke alarmsysteem haar niet met rust? Ze hoorde nu duidelijk voetstappen in huis. Zachte voetstappen. Dat was normaal. Gillian deed haar best om haar ouders niet te wekken. Ze was thuisgekomen, maakte nog een boterham en een warme chocolademelk voor zichzelf en zou dan naar bed gaan.

Dit was het moment waarop in het script stond: Mariana liet zich weer op haar kussen zakken en viel meteen in slaap.

Maar in plaats daarvan gingen overal op haar lichaam kleine haartjes overeind staan en haar hart bonkte als nooit tevoren. Even overwoog ze om Bertram wakker te maken, maar wat moest ze zeggen? Gillian is thuis en ik word helemaal gek?

Zachtjes stond ze op en meteen kreeg ze het koud. Bertram zette 's nachts altijd de verwarming uit in de slaapkamer.

'Ga toch weer in je warme bed liggen,' zei ze zachtjes tegen zichzelf.

Absoluut niet, klonk een stemmetje in haar hoofd. Het klonk bezwerend. Er klopte iets niet! Maar wat zou er dan niet kloppen?

Op blote voeten, omdat ze haar pantoffels niet kon vinden, verliet Mariana de slaapkamer. De vloer voelde bijna pijnlijk koud aan. Op de overloop, onderweg naar de trap, was alles donker. Evenals beneden. Waarom deed Gillian geen licht aan in de keuken?

'Gillian?' riep ze zacht. 'Ben jij dat?'

Geen antwoord. De voetstappen waren niet meer te horen.

Later zou Mariana zich herinneren hoe op dat moment haar instinct haar had geadviseerd om terug te keren naar de slaapkamer,

de deur op slot te draaien en meteen de politie te bellen. En hoe de angst om zich belachelijk te maken haar daarvan had afgehouden.

De rest van haar leven zou ze haar verkeerde beslissing betreuren.

Ze liep de trap af.

Even voor middernacht zag Hilda Langtry, die schuin tegenover de Tremblays woonde, iets vreemds. Zoals altijd had ze nog lang in de woonkamer zitten lezen en nu wilde ze, voordat ze naar bed zou gaan, nog even haar hondje uitlaten. Niet dat ze nou zoveel zin had in de kou en de sneeuw, maar als ze nu nog even zou gaan zou ze morgenochtend wat langer kunnen blijven liggen.

Ze lijnde Simba, het ruigharige bastaardhondje dat ze had meegebracht van een Italiëreis, aan en stapte naar buiten.

De kou was verschrikkelijk en ook Simba leek absoluut geen zin te hebben in een wandelingetje, maar Hilda sprak hem toe. 'Alleen even de straat op en neer. Daarna mag je weer lekker bij de warme haard.'

In de buurt was het donker en stil, de enige verlichting kwam van de straatlantaarns, die een melkachtig schijnsel wierpen op het zwarte asfalt en de opgehoopte sneeuwmassa's. Iedereen in deze rustige buurt lag op dit tijdstip al te slapen.

Alhoewel… Verbaasd keek Hilda naar een van de huizen aan de overkant. Daar woonde de familie Tremblay, ouders met hun sympathieke, volwassen dochter. Het huis baadde in het licht, overal waren lampen aan. Dat was vreemd, omdat de Tremblays meestal niet al te laat naar bed gingen. En gasten leken ze ook niet te hebben, want er stonden geen vreemde auto's geparkeerd in de straat.

De verkleumde Simba trok aan zijn lijn en Hilda liep verder. Er was vast een onschuldige verklaring. Ze zou zeker niet gaan aanbellen en zichzelf voor gek zetten. Straks zouden ze nog gaan denken dat ze iemand was die haar buren bespiedde.

Ze liep met Simba naar het einde van de straat en keerde toen weer om. Ze had haar handschoenen vergeten en haar vingers waren stijf van de kou. Ze verlangde naar haar warme bed.

Opnieuw liep ze langs de Tremblays en nog steeds brandde overal licht. Ze liet haar ogen over de gevel gaan. Echt veel contact had ze

niet met het gezin, maar ze wist dat de kamer van de dochter, Gillian, aan de voorkant lag. Achter dat raam zag ze plotseling een man.

En het was niet Bertram Tremblay.

De man verscheen zo kort en schimmig in haar blikveld dat Hilda amper iets kon herkennen. Alleen dat het dus niet meneer Tremblay kon zijn, omdat die alleen nog maar een paar grijze haren op zijn hoofd had en geen dichte, donkerbruine haardos. Maar meer dan die haren en de zeer brede schouders had ze niet gezien.

Een vriend van Gillian?

Hilda had haar nog nooit met een man gezien, maar dat hoefde niets te betekenen, omdat Hilda eigenlijk zelden bewust op andere mensen lette en meestal diep in gedachten was als ze Simba uitliet.

Ze bleef staan. En zag toen iets achter een van de andere ramen. Het moest de kamer naast die van Gillian zijn, de slaapkamer van de ouders misschien.

Deze keer was het wel Bertram Tremblay.

Maar hij stond niet rechtop bij het raam. Ze zag alleen zijn hoofd en zijn schouders. Het leek… Ze kneep haar ogen een beetje dicht…, alsof hij zich langzaam aan de vensterbank omhoogtrok. Ze zag een lijkbleek gezicht met wijd opengesperde ogen en ze wilde haar arm al optillen en zwaaien, hem laten zien dat ze hier stond. Maar toen was hij alweer verdwenen. Ze kon niet zien of hij was weggegleden of weer in zijn bed was gaan liggen, dat misschien vlak onder het raam stond.

Helaas waren de momenten waarin ze de twee mannen had gezien maar heel vluchtig geweest. Ze durfde nu al niet meer te zeggen of het echt iets verontrustends was geweest of niet.

Een vreemde man in Gillians kamer was zeker geen reden om de politie te bellen.

Bertram Tremblay had een merkwaardige indruk gemaakt, maar voor hetzelfde geld interpreteerde ze een volledig onschuldige situatie helemaal verkeerd. Dat hij zo bleek had gezien, kon ook aan het felle licht in de kamer liggen… en wijd opengesperde ogen… Ze wist het nu al niet meer zeker.

Ze wilde niet iets verkeerd doen.

Een tijdje bleef ze daar nog staan, wikkend en wegend, starend

naar het huis. Dat bleef verlicht, maar achter de ramen liet zich niemand meer zien.

Alles leek rustig.

Simba trok weer aan de lijn. Het was ook echt verschrikkelijk koud.

Hilda draaide zich om en liep terug naar huis.